

lepe nove hlače. Ali bi jih rad, Lukec?“ — „Da, da, mamica, rad, rad!“ veselo odvrne Lukec. „Jutri na vsezgodaj že grem trgat.“

Drugi dan vstane Lukec, ko je bilo solnce že visoko in so odšli drugi že vsi pred njim na trgatev. Najprvo se Lukec obleče ter umije, malo pomoli — potem pa hajd z brento na rami na trgatev. Še izpil ni poprej kave, katero so mu pustili mati v omari. Ves je bil zamišljen v svojo trgatev.

Ko pa pride v vinograd, začne prav hitro trgati, pa ne v brento, ampak v svoj lačni želodček. Ko se najé grozdja do sitega in še malo čez, pusti v vinogradu svojo brento ter se obrne proti domu pit kavo.

Prišedši domov, potoži materi, da mu je nekaj slabo v želodcu. Mati ga takoj pošljejo v postelj.

Lukec je ozdravel sicer še isti dan, toda grozdja ni šel trgat več. Le redkokdaj je utrgal kak grozdek ter ga pozobal.

Njegova trgatev se je letos slabo obnesla. Vse upanje, vse veselje je odšlo po vodi. Tudi novih hlač ni zaslužil. Čestokrat je obljubljal materi, da bo prihodnje leto pridnejši o trgatvi. Tudi grozdje da bo zobal bolj zmerno. Če bo le res? *Slavko.*



JESENSKA CVETICA.

(Basen.)

Prazna in pusta je ležala rjava ravan v pozni jeseni. Solnce pa je sijalo zadnji čas tako toplo, da so se zdramile cvetice iz zimskega spanja.

„Ali ne čutite zunaj toplega solnca?“ je vprašala trobentica.

„Čutimo, sestrice!“

„Pa vas ne mika iz zemlje?“

„Gotovo. Toda sedaj ni še naš čas; nevarno je, in nobene cvetke ni zunaj.“

„Hm, ne bo tako nevarno! In če bom sama, me bo vse občudovalo.“

„Ne rij! Kesala se boš!“

„Grem, pa grem! Lahko noč, zaspanke!“

Čez nekaj dni so šli otroci v šolo. Plavolas deček je veselo poskočil.

„Glejte, trobentica!“

„Ta se je zmotila,“ je menil drug. „Ker je sama, po njej bo.“

Utrgal je deček napol razcvelo cvetko in jo je ponel v šolo. Vse jo je občudovalo.

Občudovanje je včasih vaba v nesrečo

Zvonimir Maslè.



BASEN O SRAKI.

V lepi dolinici je bilo nastavljeno vranam. Lep, rumen koruzen štorž, zataknen v zemljo; nad njim zanjka iz bele konjske žime, okrog pa mala ogradica iz tankih šibic in dračja. Kdo bi se torej čudil, če je ta lepa vada privabila lačnega vrana, da je priletel k njej in poželjivo gledal koruzni štorž, ki je bil rumen kakor cekin. Poželjivo ga je gledal — saj vran je vedno lačen, posebno še po zimi, in zima je bila huda — a opazil je belo zanjko iz žime in se je zbal.

Z bližnjega drevesa ga ugleda sraka. Z velikim vriščem prileti k lepi ogradici in ga zasmehuje: „He, he, vran, kje je tvoj pogum? Tak mož, kot si ti, pa si ne upaš načeti koruznega štorža! Saj imam še jaz toliko poguma!“

In kavsnila je enkrat, dvakrat — pa že jo je stisnila ostra zanjka za vrat. Frfotala je in kričala, a zanjka je krepko držala bahato in predrzno srako.

Ko je vran videl, da ni nobene nevarnosti več, je lepo pozobal zrno za zrnom s štorža, in sraki še v slovo zavreščal: „No, gospa sraka! Kako je kaj z vašim pogumom sedaj?! Pogum res koristi, a predrznost škodí!“ Nato pa je odletel sit z glasnim: „kra“.

Bogumil Gorenjko.

